ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ 795 (1896

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Συνάλλαγμα ἀσφαλείας τίνα ὑποχρεοῖ — ἐπέκτασις θαλασσίων ἀσφαλειῶν καὶ ἐπὶ τῶν τῆς ξηρᾶς.

Ἐπειδὴ ἡ αἰτίασις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἐσφαλμένως τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἐπεδίκασεν ὁλόκληρον τὸ συνομολογηθὲν ἐκ λιρῶν Ἀγγλικῶν 500 ποσὸν τῆς ἀσφαλείας ἀνεξαρτήτως τῆς πραγματικῆς ζημίας εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος, διότι καθὰ προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου αἵτινες ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἀσφαλειῶν τῆς ξηρᾶς καὶ ἰδίως ἐκ τῶν ἄρθρων 336 καὶ 358 τοῦ νόμου τούτου, τὸ συνάλλαγμα τῆς ἀσφαλείας εἶνε ζημίας ἀποτρεπτικὸν οὐχὶ δὲ καὶ ὠφελείας περιποιητικόν, κατὰ συνέπειαν ἡ συνομολόγησις ὡρισμένου ποσοῦ ἀσφαλείας εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ μόνον τὸν ἀσφαλιζόμενον μὴ δυναμένον νὰ ἀξιώσῃ μεῖζον ποσὸν καὶ ἂν ὑπέστη ἀνωτέραν ζημίαν, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὸν ἀσφαλιστὴν ὅστις εἶναι ὑπόχρεως εἰς πληρωμὴν τῆς πράγματι ἐπελθείσης ζημίας ἀδιαφόρως ἂν αὕτη ἐξισοῦται ἢ ὑπολείπηται τοῦ συνομολογηθέντος ποσοῦ τῆς ἀσφαλείας.

Ἀριθ. 796 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Προσεπικληθεὶς καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς θεωρεῖται κατ' ἀντιμωλίαν δικασθείς — Ἰόνιος Νομοθεσία — μεταγραφὴ κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως — κεκτημένον δικαίωμα, μεταγενέστερος νόμος — ἐπὶ διαδοχικῶν πωλήσεων τοῦ αὐτοῦ ἀκινήτου τίς προτιμᾶται — ἐκουσία πώλησις, ἀναγκαστικὴ πώλησις — ἐπὶ ποίας ἀπαιτεῖται μεταγραφή — μὴ ἐκπλήρωσις ὑποχρεώσεως ὑπερθεματιστοῦ — συμψηφισμὸς — ἔνταλμα διακατοχῆς — ἔκθεσις ἐγκαταστάσεως — δικαίωμα ἐξαγορᾶς ὀφειλέτου — παρέλευσις — ἀναβλητικὴ αἵρεσις κωλύουσα τὴν ἔναρξιν τῆς παραγραφῆς.

Ἐπειδὴ δὲν ἐμφανίζεται μὲν ἐκ τῶν ἐφεσιβλήτων ὁ Φ. Κ** ὅστις ἀρχικῶς ἐναχθεὶς προσεπεκάλεσεν εἰς τὴν δίκην τὸν δικαιοπάροχον αὐτοῦ Χρ Π** ὡς εἰς ἀποζημίωσιν ὑπόχρεων, ἀλλ' ἀφοῦ παρίσταται ὁ τελευταῖος οὗτος καθ' οὗ ἐπίσης ἀπηυθύνθη ἡ ἔφεσις καὶ ἀναλαμβάνει προδήλως τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα αἰτούμενος τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως καὶ τῆς ἀγωγῆς, ἔπεται κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 592 καὶ 604 ἐδ 3 τῆς Πολ. Δικον. ὅτι ἡ ὑπόθεσις συζητηθήσεται μεταξὺ τῶν ἐκκαλούντων καὶ ἐναγόντων καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ προσεπικληθέντος, θεωρηθήσεται δὲ ὡς κατ' ἀντιμωλίαν καὶ τοῦ ἀπολειπομένου ἀναγγελέως τῆς δίκης γενομένη, ὅστις προσηκόντως ἐκλήθη καθὰ ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1895 ἐπιδοτηρίου τοῦ κλητῆρος Σπ. Κ** ἀποδεικνύεται

Ἐπειδὴ τῆς ἀποτελούσης τὸν τίτλον τῶν ἐκκαλούντων ἐπ' ὀνόματι τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτῶν Σ. Σ** κατακυρώσεως τελεσθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 204 τῆς 26 Ἰουλίου 1864 ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ τοῦ τριμελοῦς Πρωτοδικείου Λευκάδος ἔπεται ὅτι, τὸ προέχον ζητήμα ἂν ἀπῃτεῖτο πρὸς μεταβίβασιν τῆς κυριότητος εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν ἡ μεταγραφὴ τῆς περὶ κατακυρώσεως ἐκθέσεως ἐξετασθήσεται κατὰ τὴν Ἰόνιον Νομοθεσίαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐτελέσθη ἡ κατακύρωσις συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν ὅτι οἱ νόμοι ὁρίζουσι περὶ τοῦ μέλλοντος, τὸ δὲ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προγενεστέρου νόμου κτηθὲν δικαίωμα οὐδεμίαν ὑφίσταται ἀλλοίωσιν διὰ μεταγενεστέρου νόμου, ὅστις ἤθελε μεταβάλλει τοὺς ὅρους τῆς κτήσεως (ἄρθρ. 2 τοῦ ἀστικοῦ Νόμου τῆς 29 8)βρίου 1856 καὶ ἄρθρ. 6 τοῦ ΤΝ' τοῦ 1866 νόμου)— Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 1384, 1395 καὶ 2015 τοῦ Ἰονίου Κώδικος καίτοι μόνη ἡ περὶ ἀγοραπωλησίας συμφωνία μετάγει τὴν κυριότητα τοῦ πράγματος εἰς τὸν ἀγοραστὴν ἀπέναντι τοῦ πωλητοῦ, οὐχ' ἧττον ἐπιβάλλεται ἐκείνῳ ἡ μεταγραφὴ τοῦ περὶ ἀγοραπωλησίας ἀκινήτου συμβολαίου μὴ δυναμένῳ ἄλλως νὰ κινήσῃ οὐδεμίαν ἐκ τοῦ συμβολαίου τούτου προερχομένην ἀγωγήν, ἐν περιπτώσει δὲ διαδοχικῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πωλητοῦ εἰς πλείονας πωλήσεων τοῦ αὐτοῦ κτήματος τὴν προτίμησιν μεταξὺ αὐτῶν ἔχει ὁ πρῶτος μεταγράψας καὶ δικαιολογῶν τὴν ἀπόκτησιν δι' ἐπισήμου ἐγγράφου καὶ ἂν τοῦτο εἶνε μεταγενεστέρας χρονολογίας. Ἀλλ' αἱ διατάξεις αὗται χωροῦσαι ἐπὶ τῆς ἑκουσίας πωλήσεως δὲν ἔχουσι προδήλως ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς δικαστικῆς πωλήσεως; ἤτοι τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τῶν ἀκινήτων, περὶ ἧς προνοοῦσι τὰ ἄρθρα 2039—2052 τοῦ Ἰον. Κώδικος καὶ τὰ ἄρθρα 641 καὶ ἑπόμ. τῆς Ἰον. Πολιτ. Δικονομ. Πράγματι αἱ μὲν περὶ μεταγραφῆς διατάξεις τοῦ Κώδικος εἰσὶν ἐξαιρετικαὶ μὴ ὁρίζοντος ὅτι μεταγραφῆς χρήζουσιν ὅλαι αἱ σκοποῦσαι τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος ἀκινήτων δικαιοπραξίαι, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὡρισμένων δικαιοπραξιῶν ἐκ τῶν ἀφορωσῶν ἀκίνητα ἀπαιτήσαντος τὴν μεταγραφήν, ὥστε αἱ ἐξαιρετικαὶ, αὗται διατάξεις δὲν εἶνε δεκτικαὶ τῆς ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογῆς, ἐκ δὲ τῶν προειρημένων περὶ δικαστικῆς πωλήσεως διατάξεων τοῦ Κώδικος καὶ τῆς Δικονομίας οὐδαμῶς προκύπτει ἡ ἀνάγκη μεταγραφῆς τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως· ἀπεναντίας δὲ ἐκ τῶν ἄρθρων 647, 648 καὶ 650 τῆς Δικονομίας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς γενομένης εἰς τὸ τελευταῖον ἄρθρον διὰ τῆς ΝΗ'. πράξεως τοῦ Η. Κοινοβουλίου

προσθήκης, ὅτι ἡ εἰς τὴν διακατοχὴν ἐγκατάστασις τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἦν δι' ἐντάλματος ἐπὶ τῇ αἰτήσει αὐτοῦ διατάττει τὸ Δικαστήριον εἶνε ἀμετάκλητος, ὁ δὲ ὑπερθεματιστὴς δὲν δύναται πλέον νὰ διαταραχθῇ παρ' οὐδενὸς οὔτε λόγῳ προτιμήσεως οὔτε δι' οἱανδήποτε ἄλλην αἰτίαν, ἀνενδοιάστως προκύπτει ὅτι ἡ κατακύρωσις οὐδεμιᾶς χρήζει μεταγραφῆς ὅπως καταστήσῃ τὸν ὑπερθεματιστὴν ἐπικρατέστερον παντὸς ἑτέρου ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου διὰ μεταγενεστέρας κατακυρώσεως ἢ ἄλλης δικαιοπραξίας ἔλκοντος τὰ ἐπὶ τοῦ κτήματος δικαιώματά του. Κατὰ ταῦτα ἔπεται, ὅτι συνέτρεξαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πάντες οἱ ὅροι ὅπως θεωρηθῇ συντετελεσμένος ὑπὸ τὸ κράτος τῆς Ἰονίου Νομοθεσίας ὁ πλειστηριασμὸς καὶ ἡ κατακύρωσις τῷ δικαιοπαρόχῳ τῶν ἐναγόντων. Ἡ δ' ἀντιταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου μὴ ἐκπλήρωσις ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ Σ. Σ** τῆς πρὸς πληρωμὴν τῆς τιμῆς τῆς κατακυρώσεως ὑποχρεώσεως αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσι πλήρη τὰ ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ δικαιώματα τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, οὔτε νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ διὰ δικαστικοῦ ἐνταλματος κατὰ τὸ ἄρθρον 650 τῆς Δικονομίας εἰς τὴν διακατοχὴν ἐγκατάστασις τούτου στερεῖται ὑποστάσεως· διότι, καθὼς δὲν ἀμφισβητεῖται ὡρισμένως μεταξὺ τῶν διαδίκων καὶ καθὼς ἄλλως ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσαγομένης ὑπ' ἀρ. 170 περικλήψεως κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως καὶ τῆς ἐν αὐτῇ μνημονευομένης ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ, ὁ ἐπισπεύσας τὴν ἐκτέλεσιν Σ Σ . καὶ ἀναδειχθεὶς ὑπερθεματιστὴς τοῦ ἡμίσεως ἐξ ἀδιαιρέτου τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ οἰκίας εἶχε λαμβάνειν παρὰ τῶν καθ' ὧν ἡ ἐκτέλεσις ἐνηργήθη ὀφειλετῶν ποσὸν μεῖζον τῆς τιμῆς τῆς κατακυρώσεως, ἤτις κατὰ συνέπειαν ἦτο καὶ ἐλογίσθη συμψηριστέα πρὸς τὸ εἰρημένον πίστωμα καὶ δὲν εἶχεν ὑποχρέωσιν ὁ ὑπερθεματιστὴς πρὸς καταβολὴν αὐτῆς (ἄρθρ. 1148 καὶ 1206 Ι Κ), ἡ δὲ ἑτέρα τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀντίρρησις, ὅτι δὲν ἐξεδόθη ὑπὲρ τοῦ Σ. Σ. . . . ἔνταλμα διακατοχῆς καὶ δὲν ἐγένετο ἐγκατάστασις αὐτοῦ ἐν τῷ κατακυρωθέντι κτήματι, εἶνε οὐχ' ἧττον ἀπορριπτέα ὡς ἄνευ ἐπιρροῆς, διότι τελειωθέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ τῆς κατακυρώσεως καὶ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἐκπληρώσαντος τὰς ἐξ αὐτοῦ ὑποχρεώσεις του, παρελθόντος δὲ καὶ τοῦ ἐξηκονθημέρου ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατὰ τὸ ἄρθρον 649 τῆς Δικονομίας ὁ ὀφειλέτης ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαγορᾶς τοῦ κτήματος, ὑπάρχουσι συντετελεσμένα ἅπαντα τὰ πρὸς περιποίησιν τῆς κυριότητος τῷ ὑπερθεματιστῇ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, ἡ δὲ μήπω ἔκδοσις τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 650 ἐντάλματος τῆς διακατοχῆς καὶ μήπω ἐγκατάστασις ἐν αὐτῇ δὲν κωλύουσι τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ κτῆσιν τῆς κυριότητος, καθόσον ταῦτα εἶναι ἁπλῆ συνέπεια τῆς κατακυρώσεως καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ὑπερθεματιστοῦ παρέχοντα διὰ τῆς δικαστικῆς ἀρωγῆς πλήρη ἐνέργειαν εἰς τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ὅροι ὑφ' οὓς λαμβάνει ὕπαρξιν τὸ δικαίωμα.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν, θεωρήσασα ἀναγκαίαν τὴν μεταγραφὴν τῆς κατακυρωτικῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Σπ. Σ * ἐκθέσεως καὶ κρίνασα ὅτι ἐπικρατέστερον ἐκτήσατο δικαίωμα ὁ κατόπιν πλειστηριάσας καὶ ἀναδειχθεὶς ὑπερθεματιστὴς ἀλλὰ προλαβὼν ἐν τῇ μεταγραφῇ Χ. Π** καὶ ἐπομένως δεκτῆς γενομένης τῆς ἐφέσεως δέον νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἐπὶ τοῦ μεταγενεστέρου πλειστηριασμοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐφεσιβλήτου κατακυρώσεως καὶ τῆς μεταγραφῆς τῆς ἐκδοθείσης ὑπὲρ αὐτοῦ περιλήψεως κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως στηριζομένης ἐνστάσεως ἰδίας τοῦ ἐφεσιβλήτου τούτου κυριότητος. Ἡ δὲ ἔνστασις αὐτοῦ ὅτι ἱκανοποιήθησαν οἱ ἐνάγοντες ὑπὸ τῶν ὀφειλετῶν εἶνε ἐπίσης ἀπορριπτέα ὡς πάντη ἀόριστος, διότι οὔτε τὸν τρόπον τῆς ἱκανοποιήσεως ὁρίζει οὔτε ἂν ἔλαβεν αὕτη χώραν πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅτε θ' ἀπετέλει ἀκυρότητα τῆς ἐκτελέσεως ἢ μετ' αὐτὸν, ὅτε ἔδει νὰ συνδυασθῇ μετὰ προτάσεως περὶ ἐξαγορᾶς ὑπὸ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ κατακυρωθέντος κτήματος, ἵνα ἔχῃ νομικὴν ἔννοιαν καὶ θεωρηθῇ ἐξετάσιμος· ὀρθῶς δὲ ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἡ περὶ παραγραφῆς ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου, διότι διαρκοῦντος τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 649 τῆς Δικονομίας ἐξηκονθημέρου ἐντὸς τοῦ ὁποίου καταβάλλων ὁ ὀφειλέτης τὴν τιμὴν τῆς κατακυρώσεως καὶ τὰ γενόμενα ἔξοδα καθιστᾷ ἀτελεσφόρητον τὴν κατακύρωσιν, τὸ δικαίωμα τοῦ ὑπερθεματιστοῦ διατελεῖ ὑπὸ ἀναβλητικὴν αἵρεσιν κωλύουσαν κατὰ τὸ ἄρθρον 2088 ἐδ. 1 τοῦ Ἰον. Κώδικος τὴν ἔναρξιν τῆς παραγραφῆς, μὴ λογιζομένου δὲ τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος δὲν παρῆλθε προδήλως κατὰ τὰ ἐν τῇ πρωτοδίκῳ ἀποφάσει ἐκτιθέμενα ἀπὸ τῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Σ. Σ. . . κατακυρώσεως μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς πλήρης τριακονταετία. (*)

(*) Ἄξια πολλῆς τῳόντι προσοχῆς ζητήματα πραγματεύεται ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις· ὡς ἐξ αὐτῆς εἰμπορεῖ τις νὰ συναγάγῃ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγένετο πλειστηριασμὸς κατὰ τὴν Ἰόν. Πολιτ. Δικονομίαν καὶ ἐγένετο ὑπερθεματιστὴς πρόσωπον κληρονομηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, μετὰ δὲ τοῦτο ἐπὶ πολλὰ ἔτη οὐδὲν ἐγένετο· κατεῖχε δὲ τὸ κτῆμα ὁ ἀρχικῶς κύριος αὐτοῦ, ὁ καὶ ὀφειλέτης· ἄλλος δανειστὴς αὐτοῦ ὑπὸ τὸ κράτος

Ἀριθ. 797 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Τράπεζαι — ἐξομοίωσις αὐτῶν πρὸς ἀνωνύμους ἑταιρίας — μὴ ἀνεγνωρισμέναι ἐν Ἑλλάδι ἀνώνυμοι ἑταιρίαι — οὐ δύνανται παρίστασθαι ἐνώπιον ἑλληνικῶν δικαστηρίων — ὑπεράσπισις δικαιωμάτων ἐν ἀλλοδαπῇ κτηθέντων.

Ἐπειδὴ αἱ ἐκκαλοῦντες ἐνιστάμενοι ἐν γένει κατὰ τῆς ὀρθότητος τῶν πρωτοδίκως κριθέντων, ἀμφισβητοῦσι σὺν τοῖς ἄλλοις διὰ τῶν σήμερον ὑποβαλλομένων ἐγγράφων αὐτῶν προτάσεων καὶ τῆς ἐναγούσης τὴν ἱκανότητα ὅπως παρίσταται ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, αἰτούμενοι τοῦτου ἕνεκεν καὶ τῆς ἀγωγῆς τὴν ἀπόρριψιν, ἤτοι ἐπικαλοῦνται ρητῶς καθ' ὃ ἔχουσιν ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως ἑλλειψιν, ἥτις καίτοι προδικαστικῆς οὔσης τῆς ἀποφάσεως δύναται οὐδὲν ἧττον νὰ καταστῇ ἀπὸ τοῦδε δικαστικῆς ἐρεύνης ἀντικείμενον ὡς στηριζομένης ἐπὶ ἐνστάσεως ἥτις συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους ὁρισμοὺς λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἐν παντὶ τῆς δίκης σταδίῳ. — Κατὰ ταῦτα ἐξεταστέον καθίσταται πρωτίστως ἐὰν αἱ Τράπεζαι ἐξομοιοῦνται ἐν πᾶσι πρὸς ἀνωνύμους ἑταιρίας καὶ ἂν αἱ ἀλλοδαπαὶ τοιαῦται δικαιοῦνται καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας νὰ ἐπιδιώκωσιν ἐνώπιον Ἑλληνικῶν Δικαστηρίων τὴν ἀνόρθωσιν τῶν παρ' ἡμεδαπῶν προσβληθέντων δικαίων αὐτῶν.

Ἐπειδὴ αἱ Τράπεζαι, ἀδιαφόρως τοῦ τοιούτου ἢ τοιούτου χαρακτῆρος αὐτῶν, δὲν δύνανται ὡς παρατηροῦσιν ὀρθῶς καὶ οἱ ἀνακόπτοντες ἑλληνικῶν νόμων κατέσχε καὶ ἐπλειστηρίασε κατ' αὐτοῦ τοῦτο καὶ ἐγένετο ὑπερθεματιστὴς καὶ κύριος αὐτοῦ, μεταγράψας τὴν κατακυρωτικὴν ἔκθεσιν οὗτος παρέλαβεν ἄνευ ἀντιρρήσεως εἰς τὴν κατοχήν του νομίμως τὸ κτῆμα καὶ τὸ μετεπώλησεν εἰς ἄλλον, μεταγράψαντα τὸν τίτλον του καὶ κατέχοντα ἤδη τοῦτο.

Ὁ κληρονόμος τοῦ κατὰ τὸν Ἰόν. Νόμον γενομένου ὑπερθεματιστοῦ, λαβὼν ἀντίγραφον τῆς πρώτης κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως καὶ συνεπείᾳ ταύτης περίληψιν αὐτῆς ὑπὸ συμβολαιογράφου κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν νομοθεσίαν ἐκδοθεῖσαν ἐνῶ ὁ πλειστηριασμὸς ἐτελέσθη ἐπὶ Δικαστηρίου, μετέγραψεν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου ταύτην καὶ ἤγειρε κατὰ τοῦ τελευταίου κατόχου διεκδικητικὴν ἀγωγήν· ταύτην ἀπέρριψε τὸ ἐν Λευκάδι Πρωτοδικεῖον, ἀλλὰ παρεδέχθη τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ἄνω ἀποφάσεώς του.

Ὁ ἐναγόμενος ἰσχυρίσθη, φαίνεται, ὅτι διὰ νομίμων καὶ μεταγεγραμμένων μεταβιβαστικῶν πράξεων ἐγένετο κύριος τοῦ διεκδικουμένου κτήματος προτοῦ μεταγράψῃ ὁ ἐνάγων τὸν τίτλον του· ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐγίνετο ποτὲ κύριος, οὔτε δύναται νὰ διεκδικήσῃ καὶ ἂν δὲ δὲν ἀπητεῖτο κατὰ τὸν Ἰον. Κώδικα μεταγραφὴ τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, δὲν παρέλαβε κἂν τὸ ἐκπλειστηριασθὲν αὐτὸς καὶ ὁ δικαιοπάροχός του κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων τῆς Ἰον. Πολιτείας, διὰ νὰ γίνῃ κύριος καὶ δύνηται νὰ τὸ διεκδικήσῃ κατὰ τρίτων, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἐξεπλήρωσε τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, μὴ παρακαταθέσας εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον τὸ ἐκπλειστηρίασμα, οὔτε ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ βεβαιώσεως τῆς καταθέσεως ζητήσας νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἔνταλμα κατοχῆς, ὡς ἀπήτει ἡ Ἰόν Πολ. Δικονομία, οὔτε ἐνεκατέστη ποτὲ εἰς τὸ ἐκπλειστηριασθέν.

Ὅλα ταῦτα ὑπερεπήδησε τὸ Ἐφετεῖον, παρὸν πλείστας διατάξεις τοῦ Ἰον. Ἀσιτικοῦ Κώδικος καὶ τῆς Ἰον. Δικονομίας περὶ μεταγραφῆς, παραδόσεως, ἢ ἐγκαταλείψεως τῶν ἀκινήτων ἀποσβέσεως τῶν ὑποθηκῶν καὶ προνομίων, ἐγκαταστάσεως εἰς τὸ ἐκπλειστηριασθέν, κατατάξεως καὶ ἀναπλειστηριασμοῦ, περὶ ὧν δὲν ὑπάρχει χῶρος ἤδη ἐνταῦθα πρὸς πλατυτέραν ἔρευναν, ἀφήρεσε δὲ τὸ κτῆμα μετὰ πλήρη 30 ἔτη καὶ ἔδωκε τοῦτο τῷ ἐνάγοντι, δυνάμει ἁπλῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, ἥτις, ἂν εἶχε συνεπείας, ἀφεώρων αὐταὶ τὸν καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις ὀφειλέτην, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν τρίτον.

Ἵνα ἀκριβῶς καταδείξωμεν τὸ πλημμελὲς τῆς ἀποφάσεως, ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ὅτι αὕτη κύριον αὐτῆς ἔρυμα προβάλλει τὸ ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἐνάγοντος συνετελέσθη διὰ μόνης τῆς κατακυρώσεως ὑπὸ τὸ κράτος τῆς Ἰον. Πολ. Δικονομίας, ἀλλ' ὅταν εἰς τὸν δικαστὴν ὑποβάλληται ὅτι δὲν κατετέθη ἐκπλειστηρίασμα, δὲν ἐγένετο ἐγκατάστασις, ἁπανταχοῦ ὅτι ἦσαν περιττὰ ὅλα ταῦτα διότι ὁ μετὰ τριακονταετίαν ἐκδοὺς τὴν περίληψιν συμβολαιογράφος βεβαιοῖ ὅτι εἶχεν ὁ ὑπερθεματιστὴς λαμβάνειν καὶ συμψηφίζεται τὸ ἐκπλειστηρίασμα Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ ἀπόφασις, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι συνετελέσθη τὸ δικαίωμα ὑπὸ τὸ κράτος τῶν νόμων τῆς Ἰονίου Πολιτείας ἐπικαλεῖται πράξεις συμπληρωτικὰς τοῦ μετὰ τριακονταετίαν ἐκδόντος τὴν περίληψιν συμβολαιογράφου, μεταγενεστέρας τῶν τίτλων τοῦ ἐναγομένου· ἀλλ' ἂν ἀληθεύῃ διὰ τὸν ἐνάγοντα ὅτι τὰ δικαιώματά του ἀπὸ τῆς κατακυρώσεως ἦσαν ἐν τάξει καὶ πλήρη, διατί τάχα οὗτος ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ ζητήσῃ περίληψιν μετὰ 30 ἔτη καὶ νὰ μεταγράψῃ ταύτην; μήπως διότι εἶχε συνείδησιν ὅτι μὲ μόνην τὴν κατακύρωσιν οὐδὲν ἐκτήσατο, τὸ ἐνδόσιμον ἔχων ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 2009, 2013 καὶ 2023 τοῦ Ἰονίου Πολ. Κώδικος;

τες ἢ νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐξομοιούμεναι ἢ ταὐτιζόμεναι πρὸς ἀνωνύμους ἑταιρίας ἐν γένει.— Καθόσον καὶ αὐταὶ σκοποῦσαι τὴν πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐμπορίου ἀπρόσκοπτον μεγάλων χρηματικῶν κεφαλαίων κυκλοφορίαν δημιουργοῦνται δι' ἀνωνύμου ἑταιρίας λαμβάνουσαι ὡς καὶ ἐκείναι ὕπαρξιν δι' εἰδικῆς τῆς Κυβερνήσεως ἀδείας καὶ διοικουμεναι δυνάμει καταστατικοῦ παρ' αὐτῆς ἐγκρινομένου.—Ἐντεῦθεν δ' ἕπεται ὅτι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους διατυπώσεις αἱ ἀφορῶσαι τὰς ἀνωνύμους ἑταιρίας ὡς πρὸς τὴν σύστασιν τὴν νόμιμον τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἐνάσκησιν καὶ τὴν ἐπὶ Δικαστηρίου παράστασιν, δὲν δύνανται ἢ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἀναγκαίως καὶ ἐπὶ Τραπεζῶν— Καθόσον παρ' ἀμφοτέραις ὁ αὐτὸς ὑφίσταται δικαιολογητικὸς λόγος, ἤτοι ἡ ἀνάγκη τῆς Κυβερνητικῆς ἀναμίξεως καὶ τοῦ διαρκοῦς ἐλέγχου πρὸς ἀποφυγὴν κινδύνων οὓς ἠδύναντο τυχὸν νὰ διατρέξωσιν οἱ τρίτοι, εἴτε ἐκ τῆς πλημμελοῦς τῶν διεξαγομένων ὑποθέσεων διαχειρίσεως, εἴτε ἐκ τοῦ ὅλου καταστατικοῦ Τραπέζης ἢ ἑταιρίας, καθ' ἣν ὑπάρχουσι πρόσωπα ἅτινα ἐνῷ μετέχωσιν ἁπασῶν τῶν ἐντεῦθεν ὠφελειῶν ἐξασφαλίζουσι τῶν ἑταιρικῶν ἐπιχειρήσεων τὴν ἐκπλήρωσιν οὐχὶ ἀτομικῶς ἀλλὰ διὰ τῆς ἁπλῆς αὐτῶν ἑταιρικῆς καταβολῆς.—

Ἐπειδὴ τὴν ἐν Ἑλλάδι νομικὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν πρὸς τὸ παρίστασθαι ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ἱκανότητα τῶν ἀνωνύμων ἀλλοδαπῶν ἑταιριῶν (ἐφ' ὧν δὲν ἐφαρμόζεται βεβαίως, ὅπως ἐπὶ τῶν ὁμορρύθμων καὶ ἑτερορρύθμων τοιούτων, ὁ διὰ τοῦ ἄρθρ 4 τοῦ ἀστ. νόμ. καθιερούμενος γενικὸς τοῦ Δικαίου κανών, καθ' ὃν οἱ ἀλλοδαποὶ ὡς πρὸς τὴν ἱκανότητα τῆς κτήσεως καὶ ἐνασκήσεως δικαιωμάτων διέπονται ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς Πολιτείας εἰς ἣν ἀνήκουσι) κανονίζουσι παρ' ἡμῖν δύο κυρίως νόμοι, ἤτοι ὁ Νόμος ΧΠΑ'. τῆς 10 Αὐγούστου 1861 καὶ ὁ ΠΚΑ'. τῆς 13 Μαρτίου 1881, οἵτινες καίτοι εἰδικῶς πραγματευόμενοι περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀναγνωρίσεως τῶν ἀνωνύμων Γαλλικῶν ἑταιριῶν μόνον, περιέχουσιν οὐδὲν ἧττον κατὰ τὴν ὀρθὴν αὐτῶν ἑρμηνείαν καὶ διατάξεις πάσας ἐν γένει τὰς λοιπὰς ἀνωνύμους ἑταιρίας ἀφορώσας· καὶ αἱ ὁποῖαι ἀποφαίνονται ἀπολύτως καὶ ἄνευ διαστολῆς οἱασδήποτε ὡς πρὸς τὸν τόπον ἔνθα ἐκτήθησαν αἱ ἀξιούμεναι ἀπαιτήσεις ὅτι αἱ τοιαῦται ἑταιρίαι ἐν πάσῃ περιπτώσει δύνανται μὲν νὰ ἐξασκῶσιν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ τὰ ἑαυτῶν δικαιώματα καὶ παρίστανται ἐπὶ Δικαστηρίου ἀλλὰ μόνον καὶ ἐφ' ὅσον ἀνεγνωρίσθησαν καθ' ὃν οὗτοι ὁρίζουσι τρόπον —Τοῦτο δὲ γίνεται κατὰ τῆς πλειοψηφίας τὴν κρίσιν δῆλον ἀ. ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἀνωτέρω παρατιθέμενοι νόμοι, ὡς δικαιοῦται τις νὰ συναγάγῃ εὐλόγως ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἄρθρον 1 ἀντιπαραθέσεως τῆς σαφοῦς καὶ ρητῆς διατάξεως τοῦ 2,καθ' ὃ «διὰ Β. Δ. ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἐκδιδομένου, δύναται νὰ παραχωρηθῇ τὸ ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ πλεονέκτημα καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἑταιρίας» κανονίζουσι καθιεροῦντες ἀπόλυτον καὶ οὐχὶ σχετικὴν ἱκανότητα, οὐ μόνον εἰδικῶς τὴν πρὸς τὰς Γαλλικὰς ἑταιρίας παροχὴν τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων προνομίων, ἀλλὰ καὶ γενικῶς τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς αἱ λοιπαὶ ἑταιρίαι δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἔχουσαι νομικὴν ἐν Ἑλλάδι ὑπόστασιν καὶ δικαίωμα δικαστικῆς παραστάσεως· καθότι τὸ κείμενον ὁρίζον, «ὅτι αἱ ἀλλοδαπαὶ ἑταιρίαι ἀναγνωρίζονται διὰ Β. Δ καὶ ὅτι αἱ ἀναγνωρισθεῖσαι Γαλλικαὶ τοιαῦται, δύνανται νὰ ἐξασκῶσι παντα τὰ δικαιώματα αὐτῶν καὶ νὰ παρίστανται ἐπὶ Δικαστηρίου ἐν Ἑλλάδι,» δὲν δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ ἄλλως ἢ ὅτι τίθησιν ἀρχὴν γενικήν, καθ' ἣν μόνον αἱ οὕτωσι ἀναγνωρισθεῖσαι ἀπολαμβάνουσι τῶν τοῦ 1 ἄρθρου πλεονεκτημάτων καὶ ὅτι ἡ ἔλλειψις τοῦ Διατάγματος ἐπάγεται καὶ ἔλλειψιν δικαιώματος ἐνασκήσεως: ἐμπορίας καὶ παραστάσεως ἐπὶ Δικαστηρίου διὰ πᾶσαν ἐν γένει ὑπόθεσιν ἀδιαφόρως τοῦ ἂν ἡ ἐπιδιωκομένη ἀπαίτησις ἐκτήθη ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἢ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀφοῦ ὡς ἐρρέθη οὐδεμίαν ἀπολύτως ποιεῖται ὁ νόμος διαστολήν, β'. ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὰς ἀλλοδαπὰς ἑταιρίας δὲν ἠδύναντο βεβαίως νὰ παρασχεθῶσι μείζονα δικαιώματα τῶν παρεχομένων εἰς τὰς Ἑλληνικὰς, αἵτινες ἐπίσης χρήζουσιν πρὸς δικαστικὴν παράστασιν τῆς αὐτῆς διὰ Β Δ. ἐγκρίσεως, καίτοι ὁ ἐξ ἐκείνων κίνδυνος τῶν τρίτων παρίσταται κατὰ πολὺ ὑπέρτερος καὶ γ'. ἐκ τοῦ ὅτι καὶ ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ αὐτοῦ ἀκριβῶς νόμου καὶ τῶν Δικαστηρίων ἡ Νομολογία καὶ οἱ συγγραφεῖς ἀποφαίνονται σχεδὸν ὁμοφώνως ὅτι οὐδέποτε ἀλλοδαπαὶ ἑταιρίαι δύνανται ν' ἀκουσθῶσιν ἄνευ ἀναγνωρίσεως, ὡς στερούμεναι νομικῆς ὑποστάσεως. (Παραβ. Lyon Caen N. 545 Aubry et Rau T. 3 σελ. 188 σημ. 3 Cour de Cassat. 19 Μαΐου 1863 καὶ 14 7)βρίου 1864—) Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι εἰς ταῦτα ἠδύνατο ν' ἀντιταχθῇ ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ἄρθρ. 27 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς καὶ αἱ γενικαὶ τοῦ Δικαίου ἀρχαὶ· ἀλλ' ἀκριβεστέρα μελέτη αὐτῶν πείθει ἀδιστάκτως, ὅτι οὐδεμίαν ἐντεῦθεν δύναται ν' ἀρυσθῇ ὠφέλειαν ἡ ἐνάγουσα —Καθόσον ταῦτα ἀναγνωρίζουσι μὲν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐνάγωνται ἐνώπιον Ἑλληνικῶν Δικαστηρίων καὶ οἱ ἡμεδαποὶ παρ' ἀλλοδαπῶν νομικῶν προσώπων, πάντοτε ὅμως ὑπὸ τὴν ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν ὅτι τὰ τοιαῦτα πρόσωπα ἀναγνωρίζονται κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ὡς ἔχοντα νομικὴν ὕπαρξιν, ἥτις δυνάμει τῶν ἑρμηνευομένων

νόμων τοῦ 1861 καὶ 1891 ἐνοὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπάρχουσα ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν ἐν τοῖς νόμοις τούτοις διαγραφομένων διατυπώσεων Ὅθεν κατὰ ταῦτα βάσιμος ἀποβαίνει ἡ ὑπὸ ἐξέτασιν ἔφεσις καὶ δέον δεκτῆς γενομένης νὰ ἐξαφανισθῶσιν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ ὡς ἀπαράδεκτος—Καθόσον ἡ ἐνάγουσα μὴ ὑποβαλλομένου ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἀνεγνωρίσθη διὰ Β Δ. ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς εἴρηται Νόμων ἐκδοθέντος οὐ μάλιστα ἡ ἀνυπαρξία καὶ συνομολογεῖται διὰ συνθήκης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Αὐστρίας (καθ' ἃ διατείνεται ἀνυποστάτως), δὲν δύναται συμφώνως πρὸς τὰ πρόσθεν ἀναπτυσσόμενα οὔτε νὰ ἐξασκῇ ἐν Ἑλλάδι τὰ ἐκυτῆς δικαιώματα οὔτε νὰ παρίσταται ἐπὶ Δικαστηρίου καὶ ἂν αἱ ἀπαιτήσεις αὐτῆς ἐκτήθησαν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅπερ οὐδεμίαν ὡς ἐρρέθη κατὰ τὴν ἀληθῆ τοῦ Νόμου (καθιεροῦντος ἀπόλυτον καὶ οὐχὶ σχετικὴν ἀνικανότητα) ἔννοιαν ἀσκεῖ ἐπιρροήν- Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι αἱ εἰς τὴν ἔλλειψιν τῆς νομιμοποιήσεως ἀντιτασσόμεναι ἐκ μέρους τῆς ἐναγούσης ἀντιρρήσεις εἰσὶ βάσιμοι καὶ ὅτι ἐπομένως ἔδει νὰ γείνωσι δεκταὶ διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.—Καὶ ἐν πρώτοις, ἐρευνῶν τις τὰ ἀφορῶντα τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γαλλ. Νόμ. τῆς 30 Μαΐου 1857 (οὗ μετάφρασις πιστὴ εἰσί κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτῶν μέρη οἱ τοῦ 1861 καὶ 1881 ἡμέτεροι) παρατηρεῖ ὅτι, ἐνιαῖος τοῦ Νομοθέτου σκοπὸς ἦν οὐχὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν ἐκ μέρους ξένων ἑταιριῶν ἐνάσκησιν τῶν δικαιωμάτων ἐξ ὧν εἶναι καὶ ἡ δικαστικὴ παράστασις καὶ τὰ ὁποῖα ἀνεγνώρισεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἠθῶν καὶ τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων ὁ πολλαπλασιασμός, ἀλλὰ «νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰς ξένας Κυβερνήσεις κατὰ τοῦ πιθανοῦ τῆς ἐπανόδου τῆς Νομολογίας» καὶ ἐπομένως νὰ διαβεβαιώσῃ αὐτὰς ὅτι οὐδένα διατρέχουσι κίνδυνον αἱ ἀλλοδαπαὶ ἑταιρίαι οἱοσδήποτε καὶ ἂν εἶνε ὁ προορισμός ἢ ἡ φύσις αὐτῶν.— Ὅπερ συναγεται ἀνευένδοιασμοῦ ἔστω καὶ ἐλαχίστου, ἐκ τῶν λόγων, οἵτινες προεκάλεσαν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νόμου τοῦ 1857 καὶ οἱ ὁποῖοι ἀποδεικνύουσι προδήλως τὸν ἀνωτέρω ἐκτιθέμενον σκοπὸν (Alauzet ἐκδ. 3 Τ 2 ἀριθ 864 καὶ ἑπομ.) ἐξ ὧν δὲν δικαιολογεῖται βεβαίως ἡ ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας γενομένη δεκτὴ ἀπολύτως τῶν ξένων ἀνωνύμων ἑταιριῶν ἀνικανότης Ἀνατρέχων δ' ἐξ ἑτέρου καὶ εἰς τὴν προκαλέσασαν τὴν παρ' ἡμῖν εἰσαγωγὴν τοῦ ὡς εἴρηται νόμου ἀφορμὴν (occasio legis) μεγάλην εἰς ὀρθὴν ἑρμηνείαν παρεχομένην συμβολὴν πείθεται ἀδιστάκτως ὅτι, ὁ Νομοθέτης ἐσκόπει οὐχὶ νὰ δειχθῇ δυσμενὴς πρὸς τὰς ξένας ἑταιρίας ἀποστερῶν αὐτὰς ὅλως ἀδικαιολογήτως κεκτημένων δικαιωμάτων, ἀλλὰ κυρίως καὶ μόνον νὰ ἄρῃ τὴν ἕνεκεν τοῦ Βελγικοῦ ἐπεισοδίου (ὅρ. Lyon—Caen σελ. 419 § 518 καὶ ἑπομ. —καὶ Alauzet commentaire du Code de com- 1 ἀριθ. 463 καὶ ἑπόμ.) τοῦ προκαλέσαντος τοῦ Γαλλικοῦ Νόμου τὴν ἔκδοσιν δυναμένην, νὰ ἐγερθῇ δυσπιστίαν τῶν ἀλλοδαπῶν ἑταιριῶν καὶ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐχούσης διάταξιν ὁμοίαν (ἤτοι τὴν τοῦ ἄρθρ 37 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου) ἐκείνης ἣν ἑρμηνεύοντα τὰ Βελγικὰ Δικαστήρια ἀπέκρουσαν τὰς Γαλλ. ἑταιρίας), καὶ νὰ καταστήσῃ κρείσσονα τὴν ἐν ἀλλοδαπῇ θέσιν τῶν ἡμετέρων, ὅπερ γίνεται δῆλον πλέον ἢ ἐπαρκῶς ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς τῶν περὶ ὧν πρόκειται νόμων ἐκθέσεως, ἥτις οὐδεμίαν περὶ τοῦ πράγματος ἀφίησιν ἀμφιβολίαν (Πρ. Βουλῆς 1202 τοῦ 1861 καὶ 913 τοῦ 1881.—Ἀλλ'ἐκτὸς τούτων ἡ μὴ ὀρθότης τῆς ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας ἀποδεχθείσης γνώμης ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς σπουδαίων λόγων καὶ δή α. ἐκ τοῦ ὅτι οἱ εἰρημένοι νόμοι εἰσαχθέντες διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ σκοποῦντες, ὡς ἐρρέθη, οὐχὶ ν' ἀποκρούσωσιν ἀλλὰ τοὐναντίον νὰ προσελκύσωσι τὰς ἀλλοδαπὰς ἑταιρίας διὰ τῆς παροχῆς ἀσφαλειῶν εὐρυτέρων, δὲν εἶναι βεβαίως ὀρθὸν νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἠννόουν νὰ ἐπιβάλλωσιν αὐταῖς πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ἱκανότητος δικαστικῆς παραστάσεως; καὶ περὶ δικαιωμάτων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ νομίμως κτηθέντων, διατυπώσεις πολυπλόκους καὶ δυσχερεῖς ὧν ἡ τήρησις μάλιστα ἐξαρτᾶται, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐκ τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τῆς τε Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὡς καὶ τῆς Πολιτείας εἰς ἣν ἡ ἑταιρία ἀνήκει, ἀφοῦ τὰ ἐν λόγῳ πλεονεκτήματα παρέχονται, ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὅρον τῆς ἀμοιβαιότητος, β'. ἐκ τοῦ ὅτι τὸ γράμμα τῶν ὡς εἴρηται νόμων ὡς ἐκ τοῖς ἐν αὐτοῖς ἀντιθέσεως τῶν ἐννοιῶν παρέχει μὲν argumentum a contrario περὶ τοῦ ὅτι αἱ μὴ ἀναγνωρισθεῖσαι ἑταιρίαι στεροῦνται τοῦ δικαιώματος ὅπως ἐμπορεύωνται ἐν Ἑλλάδι, ἀποκτῶσιν ἐν αὐτῇ δικαιώματα καὶ παρίστανται ἐπὶ Δικαστηρίου πρὸς ὑποστήριξιν τῶν τοιούτων δικαιωμάτων οὐχὶ ὅμως καὶ περὶ τοῦ ὅτι, αἱ ἐν ἀλλοδαπῇ νομίμως δημιουργηθεῖσαι ἀπαιτήσεις ἀπόλλυνται διότι αἱ ἑταιρίαι στερούμεναι ἀπολύτως ἕνεκεν τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως αὐτῶν νομικῆς ὑποστάσεως; δὲν δύνανται νὰ παρίστανται ἐνώπιον τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ὅπερ δὲν δύναται βεβαίως νὰ συναχθῇ ὡς συμπέρασμα ἐκ τῶν ἐν τῷ νόμῳ ρητῶς προβλεπομένων (ὡς ἀπαιτεῖται πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐξ ἀντιδιαστολῆς ἐπιχειρήματος), καὶ τὸ ὁποῖον ἤθελεν εἶσθαι ἀδικαιολόγητος ἄρνησις ἀπονομῆς δικαιοσύνης καὶ ἀνατροπὴ πλήρης τῶν περὶ δικαστικῆς παραστάσεως; τῶν ἀλλοδαπῶν γενικῶν διατάξεων, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψει ὅτι καὶ ἂν ἐνώπιον ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων ἐνήγοντο οἱ ἡμεδαποὶ πάλιν ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἤθελεν

προσκρούσει ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀντιρρήσεων, ὅπερ ἐξομοιοῦται ὡς ἐρρέθη πραγματικῶς πρὸς ἀπώλειαν τοῦ δικαιώματος, καὶ γ'. ἐκ τοῦ ὅτι οἱ περὶ ὧν πρόκειται νόμοι ὀρθῶς ἑρμηνευόμενοι θεωροῦσιν ὅπως ἐκφράζονται τὸ πλεονέκτημα τῆς ἐνασκήσεως τῶν δικαιωμάτων στενῶς συνδεόμενον καὶ ἀναπόσπαστον ἀπὸ τοῦ τῆς δικαστικῆς παραστάσεως, ἐξ ὧν δικαιοῦταί τις νὰ συναγάγῃ εὐλόγως ὡς συμπέρασμα ὅτι ὅταν ἡ ἀπόκτησις τῶν ἐπὶ δικαστηρίου ἐπιδιωκομένων ἀπαιτήσεων εἶνε νόμιμος καὶ προῆλθεν ἐκ συναλλαγῆς καταρτισθείσης ἐν ἀλλοδαπῇ ἔνθα ἡ ἑταιρία ἐξήσκει νομίμως τὰ ἑαυτῆς δικαιώματα, ἡ ἱκανότης τῆς δικαστικῆς παραστάσεως ἀπομένει ἀπεριόριστος δυνάμει τῶν γενικῶν τοῦ Δικαίου ἀρχῶν καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 28 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας (ἃς δὲν ἠννόουν οὔτε πόρρωθεν κἂν νὰ τροποποιήσωσιν οἱ περὶ ὧν πρόκειται νόμοι)' ὅπερ ἐνισχύεται ἔτι μᾶλλον καὶ ἐκ τῆς Εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως φερούσης ἐπὶ λέξει «τὸ νομοσχέδιον ἀντικείμενον ἔχει νὰ κανονίσῃ ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀνωνύμους ἑταιρίας τὰς ἱδρυθείσας ἐν ἀλλοδαπῇ τὴν ἐξάσκησιν τῶν δικαιωμάτων των καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ Δικαστηρίου ἐν Ἑλλάδι πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῶν» ἐξ ὧν ἕπεται ὡς ἐρρέθη ἀναμφισβητήτως, ὅτι ὁ Νομοθέτης ἠννόει νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐνώπιον Ἑλληνικῶν Δικαστηρίων παράστασιν τῶν ἀλλοδαπῶν ἑταιριῶν μόνον ὁσάκις πρόκειται περὶ ὑπερασπίσεως δικαιωμάτων κτηθέντων κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐνάσκησιν τῆς ἐμπορίας τῶν τοιούτων ἑταιριῶν. Ὅθεν κατὰ ταῦτα οἱ ἑρμηνευόμενοι νόμοι ἔχουσιν ἀληθῶς σημασίαν γενικωτέραν καὶ καθιεροῦσιν ἀπαγόρευσιν ἀφορῶσαν γενικῶς πάσας τὰς ξένας ἑταιρίας, ἀλλ' ἡ ἐντεῦθεν ἀνικανότης εἶνε σχετικὴ καὶ οὐχὶ ἀπόλυτος, περιοριζομένη μόνον εἰς τὴν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ἐνάσκησιν τῶν δικαιωμάτων καὶ παράστασιν ἐπὶ Δικαστηρίου (ὁρ. Lyon—Caen ἀριθ. 864 καὶ ἐπόμ. Παραβ καὶ Asser σελ. 202 ἀποφαινόμενον ρητῶς ὅτι ἡ νομίμως συστᾶσα ἑταιρία διατηρεῖ παντοῦ τὴν νομικὴν αὐτῆς παράστασιν)—Καθόσον ὁ Νομοθέτης ἀπαιτήσας ἐν γένει τὴν ἐπὶ ἀνωνύμων ἑταιριῶν τήρησιν ὡρισμένων διατυπώσεων, ἐσκόπει ὡς ἐρρήθη κυρίως καὶ μόνον νὰ προστατεύσῃ τὰ δυνάμενα νὰ κινδυνεύσωσιν ἐντεῦθεν συμφέροντα τῶν ἡμεδαπῶν καὶ οὐχὶ νὰ παράσχῃ αὐτοῖς τὰ μέσα ὅπως σφετερίζωνται τὰ χρήματα τῶν ἀλλοδαπῶν καθιστῶντες οὕτω προβληματικὴν καὶ ἀμφίβολον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐμπορίου τὴν πίστιν.—Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ πλειοψηφία ἐπικαλεῖται ὑπὲρ τοῦ ἐναντίου τὴν γνώμην συγγραφέων, ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἐξασθενίζεται ἡ ὀρθότης τῶν ἀμέσως ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων σκέψεων.—Καθόσον οἱ ἐπικαλούμενοι συγγραφεῖς ἀσχολοῦνται κυρίως εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ ζητήματος περὶ τῆς ἐνασκήσεως τῆς ἐμπορίας ἐν Γαλλίᾳ καὶ τῆς ἐπὶ Δικαστηρίου παραστάσεως πρὸς ὑπεράσπισιν ὑποθέσεων οὐτωσεὶ παραχθεισῶν, καὶ μόνος ὁ Lyon—Caen ἐπελήφθη τῆς ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος περὶ τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ νομίμως κτηθέντων δικαιωμάτων, ὅστις καὶ ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς δικαστικῆς αὐτῶν ἐπιδιώξεως (ὅρ. Πετρίτση περὶ ἀλλοδαπῶν ἑταιριῶν. (*)

(*) Σπουδαῖον ὅσον καινοφανὲς τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης λυόμενον ζήτημα Ὅπως ἔχει παρ' ἡμῖν σχετικῶς ἡ νομοθεσία ἡ γνώμη τῆς μειοψηφίας ὑπηρετεῖ ἀποτελεσματικώτερον τὰ συμφέροντα τῆς τε Δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἐμπορίου καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον νομίζομεν ταύτην ὀρθοτέραν, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωμεν διατί νὰ μὴ δύνηται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ Δικαστηρίου νομικὸν πρόσωπον ὑπάρχον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ περὶ δικαιωμάτων ἅτινα αὐτόθι ἀπέκτησε. Ἡ πλάνη τῆς πλειονοψηφίας κατάδηλος γίγνεται καὶ ἐκ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 14 Νοεμβρίου 1888 ὅπερ καθιεροῖ ρητῶς τὸ τῆς παραστάσεως δικαίωμα ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συναφθείσας νομικὰς σχέσεις. Ἐν τούτοις περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἔρις καὶ νεῖκος κρατεῖ καὶ μεταξὺ τῶν Γάλλων συγγραφέων.

Ἡ ἄρχουσα γνώμη εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας τῆς ἄνω ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσα (ὅρα Lyon caen et Renault Traité τόμ. II N. 1131—11 2 σελ. 807 καὶ Precis τόμ. I N. 545 σελ. 474—Paul Pont N. 1871—Aubry et Rau τόμ. I § 54 σελ 88 καὶ σημ. 25 ἔκδ. Δ'—Ἀκυρωτικὸν Γαλλίας 1 Αὐγούστου 1860 Dalloz 1860 1, 444 Sirey 1860 1, 665.— 19 Maïou 1863 Sirey 1863, 1,353.—Ἀμιένης 2 Μαρτίου 1865 Sirey 1865 2, 2105.—Πετρίτση περὶ Ἐμπορ. Ἑταιριῶν τόμ. Α N. 265 σελ. 409. Ἐπίκρισιν ἀποφ. Πρωτοδ. Ἀθηνῶν ὑπὸ Α. καὶ Μπαλάνου ἐν ἐφημ. Ἑλλ. καὶ Γαλλ. Νομολ. Τόμ. Δ'. σ. 411—417.

Contra Alauzet τόμ. I N. 631 καὶ 636. Asser ἀρχαὶ διεθνοῦς ἰδιωτικοῦ δικαίου σελ. 202.—Κιτσίκη ἀπάντησις εἰς ἐπίκρισιν Μπαλάνου ἐν Πρακτικ. Δικηγ. Συλλόγου Ἀθην. Τόμ. II σελ. 142 καὶ Ἔσσλεν ἐφημ. Ἑλλ. καὶ Γαλλ. Νομολ. Τόμ. Δ'. σελ. 468—473.

Τύποις Π. Κυμορφοπούλου